מצעד הקלישאות

בן הסתה, לא הסתה. 20 שנה, וכל צד סלידה חדר על רגליו. הדרך הזה מתחיל לחזות בדיעבד. אם הסתה גזענית לרצח, השמאל צודק בעניין הזה, או כראי קצת יותר בדעתנות להסתה של פלסטינים נגד ישראל. השמאל הקיצוני נגד ישראל. גם הימין צודק. חישב, בצדק, שהסתה של השמאל הקיצוני מעודדת פגני יהודים, או כראי שיתבטנן בגיחולי הפרא שלו, כמו ישבי השומרון", שהקשר ביניו לבין הגילויים של "יגג בר אינו ניתן להסתרה או להכחשה. אבל כל צד אחוב עבי חטני. כולם חכמים בעקיבי הסתה. רק על אחרים.

ליה רבין, רוצחת מרצחת מדי שנה, אמרה השבוע קאן תהליך מדיני ים מרחו. זו אמירה קבועה, קלישאה, שחוזרת על עצמה בכל יומת השנה בכלל, ין הרצח בפרט. העובדה ששמות נאמרת שוב ושוב סבת אותה לשמות ששותיק. זה קצת עצוב שהרוצחים מעי ליה רבין. הרי ביני כחוצת יצחק ל"ל היה תר תהליך מדיני והרבה יותר מרחו. בשלוחי כחוצת ק, התהליך המדיני הנכיה עוף, והמחנה הנכיה יותר. מרחו. ארגע־שאה רמוקה.

צריך הסדר מדיני. הקיפאון הוא אסון שמוביל למרחה חלה, שלא תחזה רדיקאלית אלא ערבית. אבל למרחו ין משלו. טרוריסטים, בדרך כלל, לא רוצחים יהודים דם תהליך מדיני. להפך. הם נגרו. 20 שנה אחרי, מחר ם לרליה רבין להחליף הקלים. יש גם עוברות. הן על קלישאות.

רבין לא נרצח בגלל שהיה איש שלום. והמרחה הביטחונית בתהליך אוסלו היתה אדירה. הביטחה מחמיכה לא נבעה מהתנגדות לשלום אלא בגלל רחו. והתקוה לפרק חדש במזרח התיכון קרסה. תהליך לא נסיק את המחיר. נאום יוהנסבורג של ערפאת, כבר , שבו הכניר שהוא לא באמת מחבחן לשלום – היה ציון הבחור שמרחיב בהונאה. אלה לא חיו רק מילים. חיו גם ה, היה גל טרור אדיר שישראל לא ידעה כמותו. לא השלום ת והתנגדות לדרכו של רבין. הטרור יצר את התנגדות. גרות היתה בחלקה לגיטימית ובחלקה הסתה מתעבת. תהליך היה בבליח, אם ערפאת היה פועל נגד הטרור שוא נאומים חיבבי להבות על טרודים ועל כך שהחסכם ך שלב ביניים לחיסול ישראל, התמיכה בתהליך היתה . אבל זה לא קרה. למה, לעזאזל, תומכי השלום ביניהו ים לחתייחס לעוברותו? מדוע הם חוזרים על אותה הונאה עצמית ועל אחתן קלישאות מדי שנתו זה לא לכבודו של הבריאה. זה גם לא מסיח את השלום.

כעבר הקלישאות נמשך ללא הפסקה. הקבועה שבהן היא ש"לא למרנו כלום מהחצנה רק נוברת". לא נמן. היה בימים ההם נרעין של מפתים, נועמים ואלינאים. יש גם היום. זה בכלל לא כרור שהוא גדול יותר. להפך. ריב הרבנים שבאחוש "שים חד בלתי מרוסנים הפכו לחברה יותר חזירים, רובם למרו את הלקח. הם הביעו שמילים מוביות לטעשים. המכחן הגדול היה בתקשת התחבקות. חד בישיים צודקים. היה חשש שהאלימות בלתי נמבעת. אבל רוצחים אחי, שאל עיתונאי ממחלקת השמאל החדי. מכחן לא בסרר מציאים. מה זה אם לא עידוד לשכת יחזרים בעבר בישיי הנאצה למדינה נמשך ללא הפסקה: מדינה של אבאר רם, מדינת אפרטהיד, מדינה שהוא בעצם שכן, מדינת נאצים, מדינת רוצחים, מדינה ש"שקועה עד צוואר בדם פעשות", מדינה מתעבת. אלה לא בישיים של שיח השבאה ברשתות החברתיות. אלה בישיי נאצה שכלולים במאמרים של עיתונאים ואנשי אקדמיה. הם בשחים שהם שיעים למחלקת הנאזים והחישבים. הרטן שחיד.

ההצרקה לרצח יהודים מהפרספה במכחרת חשם הביטי, שהעך לחשם השבאה ההסתה. ומי שחשב שיוק הסתה ניעין נזרמת לאלימות, אבל לא משמאל – עשק שב בהכחשת המציאות. הרי האידיאולוגיה הרצחנית של המאם נשענת על הנחיכת הארידוסים השיטושים ממחלקת בחות הקרמת. אסמאעיל הנייה, במכחרו ובעצמו, חזה ל"ארגעי זמיחך" על הסיע שלהם במאבק נגד "הישות הציונית". וכל ארגע ששולל את זכות קיומה של ישראל מצייג את בישיי הנאצה הללו בחלון הראוה שלו. רבין מתעמר בקברו.

רצח רבין, כך אמרים, ריסק את מחנה השלום. לא נכון. לפני הרצח הצביעו כל הסקרים על שפל חסר תקרים של משלנת העבודה. עשרה ימים לפני הרצח התעמת נשיא המדינה, עזר רצמן, עם ח"כ מאלח טריף ממשלנת העבודה. אני בעד שלום, הבהיר רצמן, אבל נגד הסכם אוסלו. סקר שפורסם לאחר ימים והבהיר שהציבור תומך בו. משלנת העבודה היתה על סף התרסקות. לא נגלל השלום, בגלל האין־שלום, בגלל הטרור.

הרצח גרם לתפנית. והתמיכה בממלנת העבודה עלתה פלאים. היה ברור שממעך פרס הלך לנצח בבחירות. אבל קרו שני דברים. ראשית, הפלסטינים חידשו את מסע הטרור. ושנית, פרס יצא למבצע "ענבי זעם", שהסתיים לאחר הצלחה טקטית גדולה, אך שגרמה ללכידה מסאה הרוגים. הטעות הזו גרמה לזעם בקרב ערבי ישראל. רבים מהם החריטו את הבחירות. נתניהו ניצח על הזרי של קול. ללא הרצח, הביצחון שלו היה הרבה יותר גדול. ולאחר כהנה קצרה, משלנת העבודה חזרה לשלטון, ועשתה מאמץ ניכר להשיג שלום. זה לא הלך. הפלסטינים בחרו שוב באלימות.

יגאל עמיר, הרוצח המתועב, לא רצח את תהליך השלום. אין שום צורך להתעניק לו את הכבוד הזה. הוא רצח את יצחק רבין. הטרור האלימות פגעו בשלום ובמחנה השלום. לא הרוצח.■

bdyemini@gmail.com

> אומרים שרצח רבין ריסק את מחנה השלום. זה לא נכון. הרצח דווקא גרם לתפנית ומפלגת העבודה, שהייתה על סף התרסקות, עלתה פלאים. נתניהו ניצח על חודו של קול בגלל שהפלסטינים בחרו באלימות, ולולא הרצח הניצחון שלו היה גדול יותר